

nen kan hurtigt opvejes af et jobtilbud fra udlandet.

**Svar (27/4 98)**

**Ministeren for udviklingsbistand (Poul Nielson):**

Projekterne under forskningsbistandsprogrammet ENRECA kan løbe i højst fire faser i 3 år. Programmets opbygning og den relativt lange tidshorisont er internationalt blevet fremhævet som et eksempel på den mest hensigtsmæssige bistandsform til opbygning af u-landenes forskningskapacitet. De involverede forskere på begge sider er opmærksomme på, at de skal tage bæredygtigheden i betragtning, og de fastholdes fra Danida's side på at afvikle afhængigheden af den danske bistand. Hensigten er at opbygge forskningsmiljøer, som er i stand til at tiltrække midler fra anden side, herunder fra andre donorer ved bl.a. at forbedre de fysiske faciliteter, og oplære de lokale forskere i at identificere og udforme støtteværdige forskningsprojekter. Forskningsmiljøernes levedygtighed vil i øvrigt i høj grad blive sikret af den omstændighed, at en stor del af u-landenes dygtige forskere foretrækker at stille deres kunnen til rådighed for deres eget land, blot deres forskningsbetingelser muliggør en meningsfuld indsats.

**Spm. nr. S 175**

Til ministeren for udviklingsbistand (15/4 98) af:

**Kirsten Jacobsen (FP):**

»Vil ministeren redegøre for Danmarks målsætning med »aktiv multilateralisme« og oplyse, hvordan det sikres, at det danske sigte med de enkelte projekter – hverken direkte eller indirekte – påvirkes af interessekonflikter fra/i de multilaterale organisationer?«

**Begrundelse**

I princippet er det u-landene, der står for koordineringen af den bistand, de modtager. Men i realiteten er mange af landenes administrationer for svage til at løfte opgaven. Det er derfor

ofte de store multilaterale organisationer som Verdensbanken og FN's Udviklingsprogram (UNDP), der står for koordineringen.

De multilaterale organisationer er store og ikke mindst på den baggrund, har der ofte været kritik af organisationernes ledelse og effektivitet. Dels med henblik på gennemførelse af de enkelte aktiviteter, dels af gennemsigtheden ved forvaltningen af de økonomiske midler. Desuden har mange af organisationerne (i FN-regi) ofte en så stor spredning på deres aktiviteter, at manglende koordinering i organisationerne (og mellem organisationerne) ofte betyder, at sparsomme ressourcer ikke udnyttes optimalt.

Endelig kan man påpege, at Danmarks indflydelse sjældent står mål med Danmarks bidrag. Således fremhæver Danida i sin årsberetning (1996), at Danmark ofte er »underrepræsenteret«, det vil sige, at andelen af danske ansatte langt fra afspejler Danmarks bidrag til organisationerne. Eksempelvis bidrog Danmark i 1996 med 5,6 pct. af UNDP's totale forbrug, mens kun 2 pct. af de ansatte var danskere. Af UNFPA's (United Nations Fund for Population Activities) forbrug betalte Danmark 16 pct., men kun 4,7 pct. af de ansatte var danskere.

**Svar (27/4 98)**

**Ministeren for udviklingsbistand (Poul Nielson):**

Handlingsplanen for aktiv multilateralisme fra 1996 indeholder en samlet fremstilling af målene for dansk multilateral bistand. Heri indgår bl.a. en betoning af organisationernes indsats på landeniveau og en udmelding om mere »aktiv« anvendelse af de påvirkningsmuligheder, Danmark har til rådighed.

Den danske indflydelse på de internationale organisationer udøves ved hjælp af fire hovedinstrumenter: samspillet mellem den multilaterale og bilaterale bistand, bidragspolitikken, samarbejde med ligesindede medlemslande samt den politiske og faglige dialog med organisationerne.

Der foretages løbende vurderinger af organisationernes effektivitet og evne til at forfølge vedtagne målsætninger og principper. På baggrund af disse vurderinger tages der stilling til, om de danske bidrag bør sættes op eller ned.

Som led i en styrkelse af den faglige og politiske dialog med organisationerne afholder